TẠP CHÍ NGHIÊN CỨU
PHẬT HỌC
CƠ QUAN NGÔN LUẬN CỦA TRUNG ƯƠNG GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VIỆT NAM
ISSN: 2734-9195

Tìm về ký ức tuổi thơ bên dòng sông quê

ISSN: 2734-9195 15:05 21/03/2025

Bao năm qua, sông đối với tôi vẫn vậy, vẫn dịu dàng, sâu lắng, luôn lắng nghe những tâm tư thầm kín, là nơi bình yên để tôi trải lòng và dìu tôi vượt qua những khó khăn.

"Quê hương là chùm khế ngọt...

Quê hương là con diều biếc...

Quê hương là cầu tre nhỏ...

Quê hương mỗi người chỉ một,

Như là chỉ một mẹ thôi,

Quê hương nếu ai không nhớ,

Sẽ không lớn nổi thành người..."

(Bài thơ Quê hương - Tác giả Đỗ Trung Quân)

Dòng sông quê không chỉ là hình ảnh gắn liền với những kỷ niệm tuổi thơ của mỗi người, mà còn là biểu tượng của làng quê mộc mạc, yên bình, của những giá trị cội nguồn sâu sắc, của nơi chôn rau cắt rốn thuở lọt lòng ẵm ngửa.

Giữa nhịp sống hiện đại ồn ào cơm áo gạo tiền, con người ta vẫn khát khao tìm về với dòng sông quê xưa, nơi lưu giữ những tháng ngày hồn nhiên, trong trẻo nhất của tuổi ấu thơ.

Ảnh minh họa (sưu tầm)

Ký ức tuổi thơ bên dòng sông quê hiền hòa

Hình ảnh con sông quê luôn gợi nhớ những kỷ niệm đẹp đẽ chốn quê nhà trong lòng người con đi xa. Thật thế, đi giữa trưa hè oi bức, giữa cái ồn ào, bụi bặm của phố xá tôi thèm được tìm về với dòng sông tươi mát tuổi thơ xưa để được đắm chìm trong làn nước mát lành, được thỏa thê tắm mát cho trôi hết bao nỗi ưu tư, muộn phiền và bụi bặm trần tục của cõi đời.

Con sông quê tôi uốn mình chảy quanh ngôi làng bé nhỏ, mềm mại, thướt tha như một dải lụa vắt qua miền quê thanh bình.

Nét quyến rũ của dòng sông chính là vào lúc mặt trời lên, nắng tỏa xuống, mặt sông khi ấy ánh lên những tia sáng lấp lánh trông đẹp đến nao lòng.

Dòng sông quê không chỉ là nguồn cung cấp nước cho cánh đồng làng trù phú, mà còn có vô số thuỷ sản, là nguồn thu nhập của bao người dân nghèo khó những lúc nông nhàn. Chả thế mà chợ quê tôi quanh năm tràn trề tôm cá - thứ món ăn đồng quê nhưng rất giàu dinh dưỡng. Mỗi lần đi xa trở về tôi lại có dịp được thưởng thức món canh riêu cá nấu với khế chua được hái trong vườn nhà từ chính bàn tay đảm đang, khéo léo của mẹ. Dù đã thưởng thức biết bao món ăn ngon vật lạ nơi đất khách quê người, xong hương vị quê nhà dẫu giản dị, mộc mạc nhưng vẫn luôn đượm mãi trong ký ức tôi, là điều thiêng liêng tuyệt với quý giá nhất trong cuộc đời tôi.

Ảnh sưu tầm

Con sông lặng lẽ là thế, ấy vậy lại là chứng nhân thời gian qua biết bao thế hệ, cho biết bao câu chuyện đời người. Dưới rặng tre xanh nghiêng mình rủ bóng, vào những buổi sáng sớm hay những khi chiều tà, các bà, các mẹ, các chị trong làng tôi thường rủ nhau mang quần áo ra ven bờ sông để giặt. Những câu chuyện vui, những lời tán gẫu, tiếng nói, tiếng cười râm ran cả bến sông. Đứng trên bờ cũng có thể nhìn thấy từng đàn cá tí xíu, con nào con nấy đua nhau bơi lượn. Có lúc chúng quẩn vào chân người. Người dân quê tôi có thói quen mỗi khi đi làm đồng về thường chạy ào ra sông để giũ cho sạch bùn đất. Có lẽ cảm giác khoan khoái nhất là lúc xắn quần lội ra xa để nước sông dập dềnh vờn da thịt, đưa tay vục những ngụm nước trong vắt khỏa lên mặt, lên tóc để đón nhận cảm giác dịu ngọt, mát lành từ sông mẹ hiền hòa, ăm ắp yêu thương như đôi tay dang rộng ôm lấy những đứa con quê.

Đứng trước sông quê, trái tim tôi chợt thổn thức đến vỡ òa khi ký ức tuổi thơ dội về. Mùa nước cạn, ngoài giờ học, lũ trẻ chúng tôi thường rủ nhau ngụp lặn dưới lòng sông mò trai, bắt hến, mặt mũi đứa nào cũng lấm lem bùn đất. Thỉnh thoảng chúng tôi làm vang động cả một khúc sông bởi những trận cười giòn tan khi có đứa may mắn mò được con trai to đùng hay tóm được con tôm càng ngờ nghệch. Lúc ra về, đứa nào đứa nấy tràn ngập niềm vui sướng vì đã "*lập công*" với bố mẹ. Hôm nào bắt được nhiều, sau khi đã bớt lại đủ để nấu bữa canh ngon cho gia đình, phần còn lại bà và mẹ đem đi bán vào phiên chợ sáng hôm sau. Phần tiền gom góp được, mẹ giữ hộ tôi để dành mua tấm áo mới hoặc lấy tiền mua sách vở và đồ dùng học tập.

Mùa mưa, nước sông dâng lên cao, lũ trẻ chúng tôi đầu trần, chân lội nước vô tư đùa nghịch, té nước trêu nhau trước tiếng quát mắng của người lớn mà chẳng chút âu lo. Bởi sống ở gần sông nên lũ trẻ chúng tôi đứa nào cũng phải tập bơi. Chúng tôi thường dùng những cây chuối to để làm "*phao cứu trợ*", rồi hì hục đóng chúng lại làm thành bè lớn để bơi ra giữa dòng vớt bèo tây về băm, nấu cám cho lợn. Những cánh lục bình tím ngắt lững lờ trôi trên sông đã đi qua tuổi thơ tôi với những kỷ niệm thân thương như thế.

Dòng sông quê chảy mãi theo thời gian vẫn luôn là một phần ký ức không thể phai mờ trong tâm hồn mỗi người. Đó không chỉ là nơi chôn giấu những kỷ niệm tuổi thơ, mà còn là điểm tựa tinh thần, một người bạn đồng hành trong suốt cuộc đời, là nơi nương tựa của mỗi người khi yếu đuối hay gặp khó khăn, trở về lúc lạc hướng hoang mang để rồi làm động lực tiến bước trên chặng đường đời.

Trong cuộc đời ai cũng có lúc vui, lúc buồn, khi đầy, khi vơi nỗi niềm tâm sự. Và những lúc như thế tôi lại tìm đến với sông như tìm đến một người bạn tâm giao, một nguồn an ủi, vỗ về. Bao năm qua, sông đối với tôi vẫn vậy, vẫn dịu dàng, sâu lắng, luôn lắng nghe những tâm tư thầm kín, là nơi bình yên để tôi trải lòng và dìu tôi vượt qua những khó khăn.

Khi hoàng hôn buông xuống, đứng trên triền đê lộng gió, phóng tầm mắt theo những cánh diều no gió hay lắng nghe tiếng sáo vi vu, lòng người như được xoa dịu, nhẹ nhõm hơn bao giờ hết.

Tác giả: **Lê Thị Hiệp - Trường CĐSP Trung ương**